

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Ivo Pospíšila a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: V. J., zast. JUDr. Emilem Fleglem, advokátem se sídlem K Chaloupkám 3170/2, Praha 10, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2017, č. j. 3309/DS/16-3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 12. 2018, č. j. 17 A 62/2017 - 42,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Sokolov, odboru právního a živnostenského úřadu, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 54136/2016/OP/EVKA-11, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), porušením povinnosti stanovené v § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit tak, že dne 17. 6. 2016 v 17:03 hod. jako řidič motorového vozidla BMW 530, reg. značky X, překročil na dálnici D6 v katastru obce Staré Sedlo nejvyšší dovolenou rychlost na dálnici mimo obec o 52 km/h. Za spáchání tohoto přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Toto rozhodnutí bylo v odvolacím řízení potvrzeno a odvolání žalovaným zamítnuto rozhodnutím ze dne 25. 4. 2017, č. j. 3309/DS/16-3 (dále je „napadené rozhodnutí“). V napadeném rozhodnutí se žalovaný vypořádal s námitkami žalobce, podle nichž měl být zkrácen na právu seznámit se se spisem, právu, aby jeho věc byla projednána za jeho účasti,

právu na obhajobu a konečně i s námitkou nesprávného provedení měření rychlosti, a to tak, že je označil za nedůvodné.

[2] Žalobce v odvolání namítal, že v dané věci bylo nařízeno ústní jednání na den 5. 9. 2016. Žalobce dne 22. 8. 2016 odeslal oprávněné úřední osobě E. K. na e-mailovou adresu zprávu se žádostí o pořízení kopie spisu a dotazem, kdy by si kopii mohl vyzvednout. Téhož dne mu přišla automatická odpověď, že úřední osoba se nachází na dovolené a že žalobce bude kontaktován co nejdříve po jejím návratu. Dle svého tvrzení žalobce následně dne 31. 8. 2016 telefonoval vedoucí oddělení správních deliktů ing. M. O., tedy nadřízené úřední osoby, a ta mu sdělila, že úřední osoba bude přítomna až 5. 9. 2016, tedy v den, na který bylo nařízeno ústní jednání. Nadřízená úřední osoby měla žalobci slíbit, že kopie spisu pro něj budou připraveny dne 5. 9. 2016 a ústní jednání bude o 10 dní odloženo, aby se mohl s obsahem spisu seznámit. Současně měla ing. O. o těchto skutečnostech pořídit úřední záznam do spisu. Žalobce se proto dostavil ke správnímu orgánu dne 5. 9. 2016 ve 12:40 hod. za účelem vyzvednutí kopie spisu a opětovně uvedl, že žádá o odročení ústního jednání o 10 dní za účelem seznámení se s obsahem spisu a přípravy obhajoby. Úřední osoba mu však sdělila, že ústní jednání odročeno nebude, neboť nedostatečná příprava na ústní jednání není řádnou omluvou. Žalobce následně ústně do protokolu uvedl, že si zvolil k zastupování zmocněnce M. Š., bytem X, a že trvá na jeho přítomnosti u ústního jednání. Ani tomu nebylo vyhověno a ústní jednání se uskutečnilo od 13:00 hod. v nepřítomnosti žalobce i jeho zmocněnce. Žalobce proto v odvolání namítal, že bylo porušeno jeho právo na obhajobu, že se jednání konalo bez jeho účasti a účasti zvoleného zmocněnce, který se ani nemohl ústního jednání účastnit, neboť nebyl řádně předvolán. Konečně žalobce namítal, že v daném případě nebylo řádně provedeno měření rychlosti, neboť podle návodu k obsluze zařízení Ramer 10C, kterého bylo k měření použito, musí být rozdíl rychlostí mezi měřícím a měřeným vozidlem v případě měření rychlosti předjíždějícího vozidla cca 20 km/h. Na fotografii z radaru je však zobrazena rychlost měřeného vozidla 188 km/h a měřícího vozidla 117 km/h, rozdíl tedy činil 71 km/h. V daném případě bylo dle žalobce provedeno měření rychlosti bez radaru srovnáním vlastní rychlosti. V takovém případě musí dle návodu k obsluze radaru měřící vozidlo ustálit svou rychlost tak, aby na displeji, kde je cílové vozidlo průběžně zobrazováno, nebyla patrná změna velikosti sledovaného vozidla, to znamená, že měřící vozidlo musí jet rovnoměrnou rychlostí za sledovaným vozidlem. Podle návodu k obsluze musejí být pořízeny minimálně tři fotografie během 10 s a jako podklad k přestupku musí být předložen komplet všech tří snímků, přičemž jako relevantní se bere nejnižší naměřená rychlost nebo průměr ze všech tří rychlostí. Podle žalobce však byl předložen jeden snímek, přičemž měřící vozidlo se během měření k měřenému vozidlu přibližovalo.

[3] Žalovaný k těmto námitkám v napadeném rozhodnutí uvedl, že ze správního spisu nezjistil, že by mu nadřízená úřední osoby slíbila odročení nařízeného ústního jednání o 10 dnů, navíc k tomu ani nebyla oprávněna. Odmítl také jako nepravdivé tvrzení, že by žalobce požádal o odročení jednání dne 5. 9. 2016 – z protokolu o nahlížení do spisu plyne, že se dostavil ke správnímu orgánu a uvedl, že se bez prostudování spisu ústního jednání nezúčastní, což bylo jeho vlastní rozhodnutí. Před jednáním měl možnost se se spisem seznámit, byl řádně a včas předvolán a podle žalovaného proto nebyl důvod, aby bylo ústní jednání odročeno. Ústní jednání tak proběhlo v souladu s § 74 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Žalovaný

pokračování

odmítl i námitku, že k odročení ústního jednání mělo dojít z důvodu, že žalobce si zvolil před ústním jednáním zmocněnce. Žalovaný odmítl, že by v takovém případě měl správní orgán povinnost znovu předvolávat k ústnímu jednání zmocněnce. V postupu žalobce tak shledal snahu o obstrukci a účelové jednání s cílem směřujícím k zániku odpovědnosti za přestupek. Konečně žalovaný neakceptoval ani námitky týkající se nedodržení návodu k obsluze měřicího zařízení Ramer 10C – uvedl, že nemá pochybnosti o správnosti měření, které bylo provedeno radarovým rychloměrem s platným ověřením a bylo provedeno policisty, kteří jsou k této činnosti oprávněni. Zjištění zachycené na pořízeném snímku bylo podle žalovaného nezpochybnitelné.

[4] Proti napadenému rozhodnutí se žalobce bránil žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který žalobu rozsudkem ze dne 28. 12. 2018, č. j. 17 A 62/2017 - 42 (dále jen „napadený rozsudek“), zamítl. K žalobním námitkám, které se shodovaly se shora uvedenými námitkami vznesenými žalobcem již v řízení o odvolání, soud uvedl, že pokud se žalobce rozhodl – navzdory tomu, že se ke správnímu orgánu dne 5. 9. 2016 dostavil – neúčastnit se ústního jednání, na něž byl řádně předvolán - nedošlo k porušení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Žalobci bylo před jednáním umožněno nahlížet do spisu, přičemž krajský soud se ztotožnil i s tím, že důvodem k odročení jednání nemůže být skutečnost, že žalobce si podle svého vyjádření dosud neprostudoval spis dostatečně důkladně. Krajský soud pak souhlasil s tím, že důvodem k odročení jednání nemohla být skutečnost, že si žalobce po doručení předvolání a před ústním jednáním zvolil zástupce, jemuž předvolání nebylo doručeno. V takovém případě předvolání doručené žalobci platí i pro jeho dodatečně zvoleného zmocněnce. Pokud jde o námitku žalobce týkající se nesprávného měření rychlosti, krajský soud uvedl, že se žalobce mylně domnívá, že bylo provedeno měření rychlosti bez radaru srovnáním vlastní rychlosti. V daném případě bylo dle soudu měřeno radarovým zařízením, z něhož byl pořízen záznam o přestupku v podobě jedné fotografie, přičemž o správnosti měření svědčí dostatek podkladů. Stěžejním důkazem je dle krajského soudu pořízený snímek z rychloměru, jenž je zcela standardní, zobrazuje celé jediné vozidlo zhruba uprostřed snímku s čitelnou registrační značkou. Správnost a platnost měření je osvědčena i platným ověřovacím listem k radarovému rychloměru.

II. Kasační stížnost

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, kterou založil na důvodech podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), konkrétně namítl, že rozsudek je nezákonný z důvodu nesprávného posouzení právní otázky, dále namítl procesní vadu v řízení před správním orgánem, která mohla ovlivnit zákonnost rozhodnutí správního orgánu a pro niž měl krajský soud napadené rozhodnutí zrušit, a konečně stěžovatel namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Konkrétně stěžovatel uvedl, že krajský soud opomněl celou řadu jeho námitek a s dalšími námitkami se pak měl vypořádat nedostatečně.

[6] Stěžovatel v kasační stížnosti zopakoval průběh řízení před správním orgánem, jak jej již vylíčil v odvolání a žalobě před krajským soudem, a namítl, že došlo k porušení zásady předvídatelnosti práva, neboť mu bylo ze strany úřední osoby přislíbeno, že mu

budou poskytnuty kopie ze správního spisu a ústní jednání se odročí o 10 dnů. Stěžovatel proto legitimně očekával, že správní orgán bude takto postupovat. Postupem správního orgánu však byl zbaven možnosti k přípravě obhajoby a byl omezen na právu seznámit se se spisovým materiálem, což požadoval již dne 22. 8. 2016. Realizace tohoto práva mu byla umožněna až 20 minut před ústním jednáním, přičemž to bylo zdůvodněno dovolenou oprávněné úřední osoby, tedy překážkou na straně správního orgánu. Za dané situace nebyl dle stěžovatele důvod nevyhovět žádosti o odročení ústního jednání. V této souvislosti stěžovatel odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2009, č. j. 7 As 28/2009 - 99, a ze dne 18. 1. 2013, č. j. 7 As 77/2012 - 44, podle nichž musí být obviněnému z přestupku poskytnut přiměřený čas a možnost k přípravě obhajoby s tím, že správní orgán nemůže omezovat procesní práva obviněného z přestupku vymezováním časového úseku, kdy je může uplatňovat, například tím, že bude určovat, kdy se v průběhu správního řízení může seznámit s obsahem správního spisu.

[7] Stěžovatel má za to, že na jeho případ dopadá zejména druhý z uváděných rozsudků, když se značným předstihem před ústním jednáním žádal o realizaci práva seznámit se se spisem, ale realizace tohoto práva mu byla umožněna až 20 minut před ústním jednáním. V daném případě tak nebylo důvodu jeho žádosti nevyhovět, zejména když mu bylo odročení přislíbeno vedoucí odboru. Stěžovatel se tak dne 5. 9. 2016 nedostavil k ústnímu jednání, ale toliko k nahlédnutí do spisu a pořízení jeho kopie, jak mu to bylo telefonicky přislíbeno vedoucí odboru. Krajský soud k této jeho žalobní námitce uvedl pouze tolik, že „[Ž]alobce v žalobě nesouhlasil s neakceptací jeho žádosti o odročení jednání dne 5. 9. 2016 správním orgánem...[s]právní orgán správně uvedl, že důvodem k odročení jednání nemůže být okolnost, že žalobce podle svého vyjádření dosud neprostudoval spis dostatečně důkladně“. Stěžovatel však nic takového netvrdil a nenamítal: jím uplatněným důvodem k odročení ústního jednání byla skutečnost, že správní orgán mu odepřel možnost přípravy obhajoby, přičemž sám mu přislíbil odročení jednání a stěžovatel očekával, že k odročení skutečně dojde. Krajský soud podle stěžovatele opomněl tuto námitku vypořádat, což zakládá podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů (například rozsudek ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 - 63).

[8] Podle stěžovatele bylo dále přestupkové řízení zatíženo procesní vadou, pro kterou měl krajský soud napadené rozhodnutí zrušit. Touto vadou byla skutečnost, že ústní jednání proběhlo ve stěžovatelově nepřítomnosti, jakož i v nepřítomnosti jeho zmocněnce, jehož si před jednáním zvolil. Krajský soud jeho námitku vypořádal tak, že „pokud se žalobce rozhodl neúčastnit následného jednání, nevyužil dle názoru soudu svého práva být přítomen ústnímu jednání.“. Stěžovatel v žalobě i kasační stížnosti namítl, že naopak uvedl, že na své účasti trvá a že se ústního jednání účastnit chce. Zvolit si zmocněnce se rozhodl až v momentě, kdy ze správního spisu zjistil, že mu hrozí zákaz řízení motorových vozidel, čehož si dříve nebyl vědom. Stěžovatel v kasační stížnosti poukázal na to, že konání ústního jednání v nepřítomnosti zmocněnce je v rozporu se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2015, č. j. 4 As 225/2015 - 32, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že správní orgán je povinen umožnit obviněnému z přestupku zvolit si obhájce i po zahájení ústního jednání, přičemž pro výkon tohoto práva stanoví obviněnému přiměřenou lhůtu. V této věci řešené Nejvyšším správním soudem přítom obviněný oznámil správnímu orgánu záměr zvolit si obhájce až při prvním ústním jednání,

pokračování

kterého se zúčastnil, a to poukazem na zjištění, že mu v přestupkovém řízení hrozí uložení sankce zákazu činnosti. Nejvyšší správní soud přitom uvedl, že žalobce byl oprávněn zvolit si obhájce i v průběhu ústního jednání a pokud správní orgán v ústním jednání pokračoval, provedl dokazování a vydal rozhodnutí, zasáhl tím do procesních práv žalobce na obhajobu.

[9] Konečně má stěžovatel za to, že krajský soud nevypořádal jeho námitku stran nesprávného způsobu měření, když na konkrétní námitku, že dle návodu k obsluze zařízení Ramer 10C musí být rozdíl mezi měřícím a měřeným vozidlem cca 20 km/h, uvedl, že žalobní námitku, podle které měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze, považuje za nedůvodnou. Stěžovatel tvrdí, že skutečnost, že měření bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze, doložil citací z návodu, jež porušení návodu prokazuje. Obsah návodu však nebyl soudem nijak zpochybněn, přesto byla tato námitka označena za nedůvodnou. I v této části je proto napadený rozsudek dle stěžovatele nepřezkoumatelný.

[10] S ohledem na to stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu a spolu s ním i napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že s ohledem na to, že důvody obsažené v kasační stížnosti jsou obsahově totožné se žalobními námitkami a rovněž i s odvolacími námitkami, nebude se již ke kasační stížnosti vyjadřovat a plně odkazuje na odůvodnění svého rozhodnutí a své vyjádření k žalobě.

[12] Vzhledem k tomu, že se žalovaný ve svém podání ke kasační stížnosti nikterak obsahově nevyjádřil, nezasílal je Nejvyšší správní soud stěžovateli k replice, neboť by se stěžovatel neměl objektivně již k čemu vyjádřit.

III. Posouzení kasační stížnosti

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[14] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[15] Stěžovatel založil kasační stížnost na důvodech dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., přičemž však v obsahu kasační stížnosti nikterak nedoložil, v čem konkrétně mělo spočívat nesprávné právní posouzení právní otázky krajským soudem. Tento důvod kasační stížnosti nebyl podložen žádnou konkrétní argumentací, a proto se tímto důvodem Nejvyšší správní soud ani nemohl zabývat. Jádrem kasační stížnosti pak byla argumentace stěžovatele založená na procesních vadách v řízení před správním orgánem, které měly založit nezákonnost napadeného rozhodnutí a pro které měl napadené rozhodnutí krajský

soud zrušit, a námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku krajského soudu spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozhodnutí.

[16] Nejvyšší správní soud konstatuje, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný. Stěžovatel formuloval podstatnou část kasační stížnosti tak, že převzal obsah žalobní argumentace, u níž paušálně konstatoval, že se s ní krajský soud nevypořádal přezkoumatelným způsobem. Nejvyšší správní soud připomíná, že podle jeho ustálené judikatury krajské soudy nemusí nutně volit cestu vypořádání se s každým dílčím argumentem uvedeným v žalobě. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19).

[17] Nejvyšší správní soud má sice jisté výhrady k rozsahu a kvalitě odůvodnění rozsudku krajského soudu a zejména tomu, že krajský soud mohl na některé žalobní námitky stěžovatele reagovat rozsáhleji a explicitněji, nicméně dospěl k závěru, že stěžejní důvody rozhodnutí jsou z odůvodnění seznatelné a pokrývají námitky, které v kasační stížnosti stěžovatel doslovně zopakoval s tím, že je má za nevypořádané nebo vypořádané nedostatečně.

[18] To se týká kasační námitky, podle níž se krajský soud nevypořádal s argumentem, že správní orgán stěžovateli odepřel možnost přípravy obhajoby a zejména pak se skutečností, že sám správní orgán odročení ústního jednání žalobci přislíbil, a ten očekával, že k odročení dojde. Dle Nejvyššího správního soudu tato námitka je, byť ne zcela pregnantně, vypořádána v bodě 15. napadeného rozsudku, v němž krajský soud přisvědčil tomu, že by bylo v přestupkovém řízení nadbytečným konat výslech Ing. O., nadřízené oprávněné úřední osoby, a důkaz úředním záznamem o telefonickém hovoru, který se dle krajského soudu ve správním spise ani nenacházel. Tím dal krajský soud najevo, že námitku legitimního očekávání, resp. předvídatelnosti postupu správního orgánu považuje z hlediska hodnocení neodročení ústního jednání za nedůvodnou. Ostatně nelze odhlížet od toho, že námitka stěžovatele, že v něm správní orgán vyvolal očekávání, že ústní jednání bude odročeno, se bezprostředně pojí s námitkou, že se nemohl na ústní jednání dostatečně připravit, kterou krajský soud vypořádal v bodě 14. odůvodnění. Krajský soud mohl být při vypořádání námitky stěžovatele stran legitimního očekávání a předvídatelnosti postupu správního orgánu podrobnější, zejména pokud ji stěžovatel založil na odkazech na několik rozsudků Nejvyššího správního soudu, které se týkají požadavků na přípravu obhajoby v přestupkovém řízení, nicméně Nejvyšší správní soud neshledal, že by absence rozsáhlejšího odůvodnění způsobovala nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[19] Stejný závěr se týká kasační námitky stěžovatele, že krajský soud nevypořádal dostatečně jeho argumentaci stran nesprávného měření rychlosti, respektive nedodržení postupů uvedených v návodu a příručce operátora rychloměru Ramer 10C. Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že v žalobě odkazoval na to, že podle návodu k tomuto zařízení musí být rozdíl rychlostí mezi měřícím a měřeným vozidlem cca 20 km/h, přičemž dle přiložené fotografie, která byla podkladem pro rozhodnutí o přestupku, je uvedena rychlost měřeného vozidla 188 km/h a rychlost měřícího vozidla 117 km/h, tedy rozdíl činil 71 km/h. Krajský soud měl dle stěžovatele na toto žalobní tvrzení reagovat následovně: „Za nedůvodnou považuje soud i žalobní námitku, podle které měření

pokračování

rychlosti bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze, jenž stanoví, že v případě měření rychlosti předjíždějících vozidel musí být rozdíl mezi měřícím a měřeným vozidlem cca 20 km/h.“. Krajský soud podle stěžovatele neuvedl, v čem je tato námitka nedůvodná. Nejvyšší správní soud má však za to, že tuto námitku vypořádávají další části odůvodnění v bodech 17. a 18. odůvodnění rozsudku, podle nichž „...se žalobce v žalobě mylně domnívá, že bylo provedeno měření rychlosti bez radaru srovnáním vlastní rychlosti“ a „[s]těžejním důkazem o správnosti postupu policistů při měření rychlosti je pořízený snímek z rychloměru, jenž je zcela standardní, zobrazuje celé jediné vozidlo zhruba uprostřed snímku s čitelnou RZ“. Předně, jak ověřil Nejvyšší správní soud ze žaloby a rovněž z odvolání stěžovatele, byl to především sám stěžovatel, který námitku nedodržení rozdílu rychlosti mezi měřeným a měřícím vozidlem spojil s tím, že v daném případě bylo provedeno měření rychlosti bez radaru srovnáním vlastní rychlosti, byť se ve skutečnosti jedná o dvě různé metody určení rychlosti vozidla. Jeho stěžejní námitka pak směřovala k tomu, že v případě měření rychlosti bez radaru srovnáním rychlosti je třeba pořídit podle v návodu popsanych pravidel celkem tři snímky a relevantní rychlost stanovit podle nejnižší naměřené rychlosti nebo jejich průměrem. Tuto námitku krajský soud vypořádal správně tak, že v daném případě nešlo o tento typ stanovení rychlosti, ale o měření předjíždějícího vozidla radarovým zařízením s tím, že podle krajského soudu je pořízená fotografie „standardní“. Tím podle Nejvyššího správního soudu krajský soud vypořádal i námitku rozdílu rychlostí mezi měřeným a měřícím vozidlem, byť i zde mohl být detailnější a explicitnější a například odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž příslušné zařízení RAMER 10C je takové povahy, že v případě chyby měření by neprovedlo měření vůbec, resp. by policie vůbec nevyhotovila snímek automobilu s vyznačenou rychlostí: *„Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřícího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřící jednotka vyhodnotila proces měření jako správný“* (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015 - 51, ze dne 8. 3. 2018, č. j. 4 As 152/2017 - 30, nebo ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 As 319/2017 - 37). Lze proto souhlasit s krajským soudem, že fotografický snímek založený ve správním spise je zcela způsobilým podkladem pro závěr o spáchání přestupku, neboť obsahuje vyznačení rychlosti měřeného vozidla, uvádí režim měření jako automatizovaný a je z něj zřejmé, že měřící vozidlo nesledovalo vozidlo měřené, ale snímek byl pořízen při předjíždění; je tedy zřejmé, že interní testy a verifikace provedená měřícím zařízením proběhla úspěšně a snímek je hodnověrný, což již konstatoval krajský soud.

[20] Nejvyšší správní soud se dále zabýval kasační námitkou stěžovatele spočívající v existenci procesních vad v řízení před správním orgánem, které měly spočívat v tom, že mu nebyl dán dostatečný časový prostor k přípravě obhajoby, dále že bylo konáno ústní jednání v jeho nepřítomnosti a v nepřítomnosti zmocněnce, jehož si před ústním jednáním zvolil a jemuž udělil plnou moc ústně do protokolu.

[21] Tyto námitky se opírají o tvrzení stěžovatele, že v reakci na předvolání k ústnímu jednání, které mu bylo doručeno dne 8. 8. 2016, zaslal oprávněné úřední osobě dne 22. 8. 2016 e-mail se žádostí o pořízení kopie spisu, na což měl obdržet automatickou odpověď, že oprávněná úřední osoba je na dovolené, a že při telefonické komunikaci dne 31. 8. 2016 mu měla nadřízená oprávněné úřední osoby Ing. M. O. přislíbit, že ústní jednání bude o 10

dnů odročeno. Z těchto tvrzení stěžovatel dovozuje vznik legitimního očekávání, že dne 5. 9. 2016 se toliko seznámí se spisem a ústní jednání bude odročeno. Tyto námitky stěžovatele však zůstaly toliko v rovině jeho nepodloženého tvrzení, neboť správnímu orgánu prvního stupně ani žalovanému nepředložil ani uváděnou e-mailovou komunikaci, přičemž ve správním spise se nenachází žádný záznam o tom, že by stěžovatel s Ing. O. vedl telefonickou komunikaci a že by jejím obsahem bylo odročení ústního jednání. Naopak se ve spise nachází záznam o oprávněné úřední osobě podle § 15 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), z něhož vyplývá, že oprávněnou úřední osobou je referentka právního odboru E. K. Z toho vyplývá, že k procesním úkonům v přestupkovém řízení byla oprávněna tato úřední osoba. Za situace, kdy stěžovatelem uváděné skutečnosti zůstaly pouze v rovině jeho tvrzení, nelze hovořit o tom, že by v něm správní orgán vzbudil očekávání či jednal nepředvídatelně. Ostatně nelze přehlédnout skutečnost, že dle protokolu z nahlížení do spisu ze dne 5. 9. 2016, který stěžovatel podepsal, sice stěžovatel namítal, že se ústního jednání nezúčastní bez důkladného prostudování spisu, avšak zde netvrdil, že se mu dostalo příslibu, že ústní jednání bude odročeno. Pokud stěžovatel považoval tento „příslib“ za natolik zásadní, jistě mu nic nebránilo tyto skutečnosti tvrdit již v této fázi řízení a trvat na jejich zaprotokolování (pokud správní orgán jinak zaprotokoloval, že se jednání neúčastní bez důkladného prostudování spisu) a nikoliv až v doplnění odvolání. Za nepřipadné proto Nejvyšší správní soud považuje odkazy stěžovatele na rozsudky ze dne 18. 1. 2013, č. j. 7 As 77/2012 – 44, a ze dne 14. 5. 2009, č. j. 7 As 28/2009 – 99, neboť všechny tyto okolnosti nenasvědčují tomu, že by jej správní orgán omezoval v tom, kdy se může se správním spisem seznámit a jaký čas bude mít na přípravu své obhajoby. Stěžovatel se mohl dostavit k nahlížení do spisu kdykoliv od 8. 8. 2016, kdy mu bylo doručeno oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání.

[22] Nejvyšší správní soud se zcela ztotožňuje s hodnocením krajského soudu, že to byl následně sám stěžovatel, kdo se rozhodl se ústního jednání nezúčastnit (odmítl se jednání účastnit), přičemž uplatnil nepřijatelnou omluvu, že se chce s dokumenty obsaženými ve spise důkladněji seznámit, a lze tak i souhlasit se žalovaným, že se jednalo toliko o procesní taktiku stěžovatele s cílem prodloužit přestupkové řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2017, č. j. 7 As 292/2016 – 29, bod [23]). Nelze pak přehlédnout ani to, že se stěžovatel před vydáním rozhodnutí již nedostavil k seznámení se s podklady k rozhodnutí, ani neuplatnil možnost se k těmto podkladům vyjádřit. Stěžovatel ani posléze v odvolání neuvedl, co konkrétního nemohl bez oné důkladné přípravy věcně při ústním jednání namítat, když správní spis v daném okamžiku čítal celkem 8 listů, z nichž podstatná část mu již byla předem známa (z oznámení o přestupku, které v den spáchání přestupku podepsal, mu byla známa podstata jednání, které je mu kladeno za vinu, jakož i jeho právní kvalifikace).

[23] Nejvyšší správní soud se pak ztotožňuje i s hodnocením krajského soudu a žalovaného stran zastoupení stěžovatele zmocněncem, jemuž stěžovatel udělil plnou moc ústně do protokolu těsně před ústním jednáním dne 5. 9. 2016. Pokud stěžovatel od 8. 8. 2016 věděl, že je na den 5. 9. 2016 předvolán k ústnímu jednání, jistě mu nic nebránilo, aby si opatřil pro řízení zmocněnce, považoval-li to za nezbytné, kdykoliv do konání ústního jednání. Rozhodující je to, že stěžovatel nebyl v době doručení předvolání k ústnímu

pokračování

jednání zastoupen a nebylo povinností správního orgánu zmocněnce znovu obesílat po té, co si stěžovatel zmocněnce zvolil, nota bene v den konání ústního jednání. O tom, že se koná dne 5. 9. 2016 ústní jednání a co je jeho předmětem, se stěžovatel nedozvěděl až na základě nahlédnutí do spisu, ale již ode dne 8. 8. 2016. Měl proto jistě dostatek času zvážit, zda k obhajobě využije zastoupení zmocněncem. Na danou věc nelze zcela mechanicky vztáhnout stěžovatelem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2015, č. j. 4 As 225/2015 - 32. V tehdejší věci požádal obviněný z přestupku o to, že chce být dále zastoupen dokonce až v průběhu ústního jednání, a pokud správní orgán tento úkon neakceptoval a v jednání pokračoval, považoval Nejvyšší správní soud takový postup za vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o přestupku. Nejvyšší správní soud však v tomto rozsudku vztáhl na přestupkové řízení požadavky plynoucí z Listiny základních práv a svobod a Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod na obhajobu v trestním řízení (čl. 6 odst. 3 písm. c) Úmluvy a čl. 40 odst. 3 Listiny) a právní pomoc (čl. 37 odst. 2 Listiny), které se týkají zastoupení právním profesionálem, obhájcem, tedy především advokátem (srov. Wagnerová, Eliška a kol. Listina základních práv a svobod. Komentář. Praha: Wolters Kluwer 2012, str. 774 a 817). Přirozeně bylo právem stěžovatele zvolit si v řízení jako zmocněnce jakoukoliv osobu, avšak pokud si zvolil osobu, která není právním profesionálem, relativizuje se tím námitka, že v řízení vznikla akutní potřeba, aby se hájil prostřednictvím obhájce, a že byl zbaven práva na obhajobu a právní pomoc. Ostatně ani zde nelze přehlédnout, že navzdory zastoupení činil řadu procesních úkonů v dalším řízení sám stěžovatel, aniž by potřeboval a využil pomoci zmocněnce. I v této části se proto Nejvyšší správní soud ztotožnil s hodnocením žalovaného, že zvolení si právního zástupce těsně před nařízeným ústním jednáním bylo spíše dokladem obstrukční procesní taktiky, než odrazem reálné potřeby stěžovatele být v přestupkovém řízení zastoupen obhájcem.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[25] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému pak v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 10. dubna 2019

JUDr. Radan Malík
předseda senátu